

Lavinimosi kuopa po va-
du T. M. D. laiko visus pa-
skirtus vakarus ir labai pa-
sėmingai klojasi.
Šią savaitę nuo seredo-
vakaro ant pėtynios tapo
pekreltas susirinkmas
priežasties ba-lių.

SANVAITINIS LAIKRAŠTIS

"KELEIVIS"

(Išleis kas ketvirtą)

Boston, Mass.

Rašydami į šedakotiją, adresuokite

A. Žvingilas,

P. O. B. 3232, Boston, Mass.

Norėdami atsilankyti, atleiskit ant

52 B. Street,

South Boston, Mass.

The Lithuanian Weekly

"KELEIVIS"

Published every Thursday by

A. Žvingilas,

52 B. St. So. Boston, Mass.

Rates of Advertising:

One inch once \$.50

One inch one month \$1.00

One inch one year \$10.00

All communications should be addressed to:

A. ŽVINGILAS,

P. O. B. 3232, Boston, Mass.

ENTERED AS SECOND-CLASS MATTER
FEBRUARY 23, 1905, AT THE POST
OFFICE AT BOSTON, MASS., UNDER
THE ACT OF CONGRESS OF MARCH 3,
1879.



— Ar geras turėjai Velykas, tėvai, ir kaip tau einasi po Velykų?

— Vaikė, šias Velykas aš turėjau kaip ir visada — pušėtiną, bet šįmet aš buvau užimtas misle per dieną. Šįmet aš apmąsinau apie žmones daugiau ir apie Velykas, kokios gali būti tose šalyse, kur žmonės turi didelį vargą. Rosijoje daugelis kencia vargą nuo alkių. Lietuvoje daugelis šeimynų atsigavędami kalbėjosi, kur yra jų sūnūs, dukterys ir broliai — seseris, kaip kad buvo pora ar trys metai atgal, kada visi linksmiai atsigavę. Vieni padėjo galvą Mandžiūrijoje, kiti išlakė kaip paukšteliai į svetimas šalis nuo pavojaus. Aš atminiau ir tuos vargūčius Italijoje, kuriuos ugnikalnis didžiai nuskriaudė, sugrindamas jų namus ir apkrešdamas aplinkinę pelėnais. Taipgi minėjau kaip žmonės gali gyventi neturėdami turto, kaip tu man andai pasakojai; man rodos, jog žmonės tik dėl turto miršta, kaip tie, kurie gyvena prie ugnikalnio; jie gali išsigelbėti, kad jiems nebūtų gaila palikti turty. Jie minėja, kad kas valanda gali sustoti ugnikalnis metęs ugnį ir vėl galės gyventi, kaip gyvena.

— Tėvai, aš suprantu, jog tu pradėjai mįslinti. Na jau beveik ir laikas tau mįslinti, nes esi jau gana senas ir vertę šį tą gero išmanyti.

— Aš pradžiai tau papasakoti, kaip žmonės gali gyventi be pinigų, be turty.

— Taigi, taigi, vaikė, aš ir laukiu, bet žiūrėk, nesuklysk, nes, žinai, kad gali gauti nubaust.

— Taigi užtai, tėvai, aš noriu tau iš laiko priminti apie šitą kalbą: aš nenoriu, kad tu tikėtum, ką aš tau sakau, tu daryk ir mįslk kaip tu nori, bet jeigu man duodi kalbėt, tai aš pasakysiu, ką aš žinau.

— Na, tai sakyk!

— Tėvai, tu jau nejaunas ir gerai žinai, jog jeigu va-

gys užpuolė išplėsti pinigų arba kitą kokią turty, tai žmogus, kurio turtai yra, ginasi kaip galėdamas; mudu dabar užimam kalbą, kaip žmonės gali gražiai gyventi ir koznas neturėti savo locno turto, tai reiskia, jog mes padėsim ant to mįslį ir mes, jeigu pirmas mislis pertikrės, ant toliau mėgisim teip daryti iš savo noro.

— Ką daryti, vaikė?

— Tėvai, kalbėsime ir kitiems žmonėm, kurie prie turty prisirišę, labai jie netikės, kad be locnų turty galima gyventi, tada jie mus vadys kvailiais, o mes laikysimės savo pusės, aišku kad gali iš to kilt barnis, taigi šitas, gal tau nepatiks?

— Vaikė, dėlto aš nepyksi, nes aš turty jokių neturiu, kurių man būtų gaila. Aš galiu išeiti su grynom rankom į svietą ir tuos pačius turtus turėti, nes be pastogės visgi nebūsiu ir nuogo neleis mane vaikščioti ant gatvės.

— Tėvai, aš žinau, kad tu neturi turty, bet kad pareitų laikas gražiai visiem gyventi ir turty neturėti locnų, tai rastųsi žmonės, kurie turi turtus ir valdo svietą, jiems reikty tie turtai atiduoti žmonėm, iš kurių jie patys ir visa žmonija turėty naudą ir nėvienaš nevaldyty atskirai, bet visi valdyty dėl visų gerovės. Toki turčiai, kurie turi turtus, nenorėty jokių būdu nuo savo turto atsikasyti; jie rūpintųsi papirkty žmones, kad tik jų turtus apgintų; prie to būtų gaila ponų ir panų verkenčių, nes jos koznas turėty ateityje biskelį dirbti, dirbti nedėlto kad koks priešas priverčia, bet dėlto kad pilvas šaukia maisto; ką gi tu, tėvai, darytum pamatęs ponias verkiančius?

— Aš, vaikė, nežinau, ko gi jos verktų, jeigu jos matytų gražų gyvenimą ir be turty?

— A! aš matau, tėvai, jog tu dar su mediniais smegenimis mislini. Panos verktų štai ko: Jų gyvenimas dabar yra teip surėdytas, jog jos valgo, geria ir turi kotik nori, o priegtam jos pamatė vargšą sušelpia, tie vargšai išdėkvoja, kelia rankas augštai; nėra nė vieno danguje, pas kuriuos tie vargšai neprasyty sveikatos ir visokių pasimybų ponam ir panom. Taigi jeigu tokis laikas pareitų, kad žmonės turty neturėty locnų, tik visuomeniškus, visiem būtų gerai, tai tada, tėvai, vargšai nedėkavotų ponam ir nesauktų rankas į viršų pakėlę. Tu, tėvai, nežinai, kas tai yra duoti kitam, nes tu pats nieko neturėjai, bet pamėgik kada, kaip sueisi vargingesni už save, duok jam, o pamatysi koki saldumą savo krūtineje jausi.

— Oh, vaikė, daugelį kartų daviau kitiems tabako ir aš žinau, jog duoti, tai po šimto pypkių yra geras jausmas ir garbė.

— Na, matai, tėvai, tai tos panos verktų dėlto, kad jos toliau jau negalėty turėti tokių jausmų gardžių ir, žinoma, nenorėty apleisti turty dėl visų gerovės.

— Ką tu, tėvai, darytum, ar eitum už tais panas ir ponus, ar užstotum už juos?

— Hm! Vaikė, būtų gaila. Duok man paemismį.

— Gali mįslit, tėvai.

Korespondencijos.

Brighton, Mass.

Lietuvių gyvenimas.

Rašo, T.M.D. S a n a r y s .

Darbai pas mus pradėjo geriau eiti, bet sunku nau-

jam pribūvus darbas galėti. Lietuvių čionai yra apie 100 šeimynų ir apie tris kartus tiek pavienių. Dirbtuvė čionai yra Hood Rober Co., kuri dirba apie keturi tūkstančiai darbininkų, toje dirbtuvėje ir lietuvių labai daug dirba. Dirbanti dirbtuvėje nemažai nukentė smarvės, nes daugiausia prie prastų darbų dirba ir, žinoma, nesveikūs. Susipratimas mūsų brolių stovi ant zemo pamato, ir nežinia, kaip jie čionai ngyvens; žiūrint į aplinką, be, tai skriaudu darosi. Jau nei vyrai išrodo neteip kaip Lietuvoje: daugelis jų beprotiškai geria alų ir degtinę; šę ir tę ant kampų ir gatvių čionai randasi sėlūnai vokiečių įrengti kaip palocėliai ir čia mūsų broliai daugiausia centų atneša. Jeigu ateina keli į karčiamą, tai visi ir pradėda fundyti ir pakol apina būrį, tai kitam jau ir gana galva užia ir vėlyba valanda ateina. Geria kas vakaras, kad ne sėlūne, tai namie ir teip laiką praleidžia. Jauni, kaip sakiau vyrai, bet netruks pasenti, nes darbai sveikatai kenkenti ir gerimas bepaliovos nemažai naikina mūsų arzuolus. Lenkystės dvasia nemažai kalta už tą viską, nes kad mūsų broliai būtų grynai lietuviai, tai jie greičiau pradėty rūpintis apie lietuviškus reikalus ir tuom nusibovytų, bet kalba jie lenkiškai, o kitas jau ir angliškai ir teip paklydę anų tautų tuštybėse vargsta. Tankiai čionai girdėti baises kaukimai stuboje, tankiai yra susimušimai ir vis iš priezasties nekuopnos dvasios — tamsumo proto. Senovėje tokius žmones ilgai laikydavo turme, arba degindavo ir skandydavo įdėję į lėtkas. Kaip burtininkus, vėlnio pristotus, arba nenaudingus ant svieto. Bet dabar kilo toki laikai, jog toki nenaudėliai gali gyventi ir kelti toki orzelį, kad net artimieji skriaudu gyventi, nes surėdymas virto į turčių rankas, o turčiai tik kvailų ir reikalauja, kad galėty juos išnaudoti. Toki yra mūsų brolių Brighton'e. Čia jų yra iš visų trijų rėdybų Lietuvos ir visi lygiai elgiaisi. Einant pas kuriuos tie vargšai neprasyty sveikatos ir visokių pasimybų ponam ir panom. O vėliau dasizinojau, jog tų kraujų būvo tiek ir tiek. Susirišimų čionai nėra, išėmus vieną naujai susitverusią Švento Jurgio draugystę. Prie šios draugystės iskarto prisirašė apie 70 draugų, bet vėliau atsimeitė ir sako, jog geriau tie pinigai pragerti. Vargšai jų broliai, ikvaliai vargšai; argi jų teip protas nusilpnėjo, jog jų nesupranta tie apie savo grovę pasirūpinti. Kelkites iš miego, gana girtuokliauti ir naikinti sveikata. Sunku jumi knygeles skaityt ar apie mokslą suprast, tik dėlto kad jų akys aptriškę taja kasdienine smarvė girtuoklystės. Nusikratykite, eikit į gerovę, o jei-ku ne, tai prasmėgite kaip Jonas Sidlauckas.

W. Lynn, Mass.

Aukos Rev. Rašo

B. Miglinas.

Mūsų miesto lietuviai pradėda judėti ir aukš revoliucijai plaukia pasekmingai. Draugystė šv Kazimiero paaukavo 10 dolerių; paaukavo daugelis ir pavienių. Bet daugelis dar vis laikosi prie šalies Mikės — caro, gerbia ję caro tarnus ir visus, kurie kankina mūsų brolius ir seseris likusius tėvynėje. Daugelis čionai randasi vyrų, ku-

rie karstai atjaunčia ir eina už savo brolius ir tie pakalbinti neatsisako paaunkauti. Tie, kurie aukauja yra vyrai blaivūs ir suprantą bėgančius mūsų vargus; tie, kurie netik neduoda, bet dar niekina tuos, kurie neduoda ankas, yra silpni lankytojai karčiamų. Šie draugai paaukavo po 50 c.: J. Jasinekas, J. Vargonas, J. Vizgirda; po dolerį davė šie: M. Raulukaitienė, V. Fermentas, T. Kanel, J. Desiūnas 75 c., A. Butkus 25 c. ir dar po 3 po 10 centų. Visi kartu sudėjo \$6.80 c. Pinigai priuotai vietiniam komitetui. Aukautojai istariam širdingą ačių.

St. Louis, Mo.

Lietuviai nerimuoja.

Rašo Čerškutis.

Nuo nekuriu laiko čionai tiniai lietuviai pradėjo nerimauti, rodos kokią nervišką ligą gavę; per kelis susirinkimus šv. Kazimiero draugystės eina kalba vien tik apie bažnyčios statymą, antgalo nutarė šaukti didelį visuomenišką susirinkimą ant 22 baldžio ir užmegsti parapiją.

Ar galim mes užlaikyti.

Statyti bažnyčią yra gražus darbas, bet visgi reikia turėti protą ant visko, reikia gerai žiūrėti, ar mes bažnyčią galim užlaikyti. Čionai randasi apie 40 šeimynų ir apie 150 pavienių, išviso yra apie 200 žmonių ir iš jų daugelis sulenkėję ir neprisidės prie darbo lietuviško, taigi aš nematau iš ko gali užlaikyti bažnyčią ir kunigas.

Ar tai reikia.

Kad tikrai suprasti ar mumi reikia dabar užimti tokį vargą, tai aiškiu bus pasakius tą, jog kitam šone upės E. St. Louis, Ill., yra netoli tikstančio lietuvių ir jie turi bažnyčią, prie kurios priguli netik iš to miesto lietuviai, bet ir iš aplinkinių ir tai gana sunkiai atsieina parapiją užlaikyti. Esant teip arti bažnyčiai, aš nematau reikalo užsiimti tuom, ko mes negalim nuveikti žmoniskai.

K o k i o s p a s e k m ė s .

Galima suprasti, kokios gali būti pasekmės, jeigu neuženka žmonių bažnyčios užlaikymui. Galima matyti, jog E. St. Louis'o bažnyčia, nors turi ir gerą būrį parapijonų, o dar skološe nuo kelių metų stovi. Ką gi mes galim čionai padaryti atsiskyrę saujaulė žmonių. O kaip žinome, jog kunigas Šlamas yra gana pagirtinas žmogus, ir mes atsiskyrę netik nepadarytume gero, bet dirbė, dirbė turėtume tik apleisti; nes bažnyčia reikalauja užlaikymo, o mes keli negalim to padaryti. Negalint užlaikyti kunigo kaip pridera, daugiau žmonės keltų buntus, kaip ve Chicagoje, o ne ką gero padaryty. Taigi broliai atverkite akis ir žiūrėkite ką darot, kad po laikui nereikty iš karščio tikrą ligą pagauti, kas jau daugelyje vietų atsitiko.

DeLancey, Pa.

Niekas teip mūsų nebaudžia kaip mes patys. Rašo

H a z l e t o n e g y v e n ė s . Priverstas reikalų aplankyti aplinkinius miestelius, aplankiau ir Hazleton, Pa., kur seniau gyvenau. Hazletonas yra garsus tuom, jog ant kelio einančio į Latimer, Pa., tapo užmūsti apie 27 darbininkai per kapitalistų miliciją anais metais kaip buvo straišeris likusius tėvynėje. Daugelis čionai randasi daug pašimo-

kiti iš mirties tų vyrų, bet kaip Ryme rasi daugelį protestonų, teip ir susipratimas stovi labai žemai Hazleton'e iš priezasties, jog viskas naikinama, kas tik vestų žmones prie blaivystės ir gerovės. Dabar čionai jau randasi daugiau sumanių vyrų, ne kaip pirma, ypatingai 45 kuopa „S. L. A.“ po vadovystę gerų vyrų, jau sutraukė pančius nelaisvės ir pradėjo liuosai mįsliti ir veikti: Jie surinko centų ant revoliucijos reikalų, ir esant seimui siuntė delegatą ypatoje p. M. Merkevičiaus perstatyti Hazletono žmones. Nėdeldienini atėjus nuėjom į bažnyčią, kame pasimeldę išgirdom pamokslą kun. Dielnikaičio ir greitai permačiau, kad pamokslas nebuvo mokiantis Kristaus Mokslo, nes nieko nebuvo prilyginta iš Evangelijos, buvo tik takti atkeršijimo prakalba. Kunigas atsinešė kelis num. „D. Vilties“ ir keikė korespondentui, kuris teip rašo apie Hazletoną, jog ir teisybės nepakavoja. Kilo zodžiai nuo auktorius, kuriuos gėdijusi karčiamninkas vartoti ir plaukė žmonėm į ausis, kurie suėję norėjo išgirsti zodžius Kristaus: „Nespręskite kity, bet patis save spęskite“. Kad visi išėjo laukan, išties visos laikas baidas vienas kitam pasakėjo. Vėliau kunigas per istikimą žmogų rūpinosi gauti vardą rašėjo tų korespondencijų, bet negavęs mėgino pas advokatų įieškoti patarimo ir tų nieko neperes, davė turbūt pakajų.

Tigras apgynė.

Bridgeport'e, Conn. Vienas iš komedijantų Barnum cirko taisėsi vietą atlikti savo rolę ir tį jam besitrusiant pasileido du levi iš klėtkos. Žmogus, pamatęs suriko, gelbėkis, levi atlekia! Komedijantas galvą pakėlė nuo darbo ir žiuro, kad ateina tiesiog ant jo. Pirmiausia griebė stalą ir metė į levus, pasikui kreslus, antgalo metė ką galėjo ir artinosi vis prie durų, bet duris rado užrakytas, tada atsiminė, kad turi tigrą prijunkusį ir prisitartinęs prie klėtkos griebė atidaryti duris į tigrą klėtką. Levi jį griebė kartą bet nepagavo, ir kaip tik duris klėtkos pradare, levi vėl šoko ant jo, bet tigras per duris šoko ant levų ir prasidėjo baisi karė tarpe levų ir tigrų. Komedijantas pusiau numiręs puolė klėtkoje kaip negyvas iš sągasties. Levam su tigrą pradėjus peštis, viso žverinčiaus žvėrys pradėjo piktu balsu šaukti. Antgalo žvėris suvaldė. Komedijantas tigru nupirko brangų diržą ant kaklo ir visą jo gyvenimą duos po dangiau mėsos.

Moterim ir Merginom.

MESA SU BULBEM.

Smulkiai sukapotės virtos mėsos, dusyk tiek sutrintų bulvių, druskos ir pipirų, įpilk biskį riebaus pieno arba smetonos; sumaisyk viską gerai ir sušildyk, paskui padariusį mazas bandutes pakėpk, ir kaip gerai apkepę, duok šiltus valgyti. Puikus valgis.

PAJUS IS BANIANIU.

Šitam pajui reikia padaryti tiktai apatinę plėvę, įdėti pajų į kepmą torielką, ant viršaus sudėti banianes plovai supiaustytas; ant viršaus užpilti smulkiojo cukraus pušę puoduko ir įdėti į pečių ant penkių minutų. Išėmus iš pečiaus reikia užpilti ant viršaus suplaktos smetonos ir gatavas.

BULBES IR SMETONA.

Įpilk į verdamąją blekinę puoduką smetonos arba gero pieno ir biskį sviesto, druskos su pipirais, supiaustyk į mazus keturkampius kelias virtas bulves, ir kaip tik smetona ar pienas užvirs, sudėk bulves. Dar kartą tegul užverda ir nukelk, supilk tą viską į sviestuotą kepmą blekinę, ant viršaus apibarsyk sutarkuoto sūrio, o ant pat viršaus apibarsyk su duonos trupiniais ir šmotelais sviesto, įdėk į karštą pečių ir kep, pakol viršus nepageltonuos. Šitą atrasi gardziu valgiu.

PAVASARIO GYDUOLE.

Nepamiršk valgyti sveiką ir gerą valgi, gerk čystą vandens antgalo surinko milijonus ir, žinoma, pastatė pirma sau puikius namus, paskui grinteleis tiem, kurie davė pinigų ir pradėjo šventą miestą. Jo pasekėjams uždraudė imti daktarų, nes girdi, jei aš ne išgydysiu jus, tai jūs tikrai reikalingi ir turite eiti į aną svietą. Bet kada paties Dodovė mergaitė apsigro, tada Dovė pašaukė daktarą. Nuo to laiko žmonės pradėjo žiūrėti arčiau į savo pranašą, antgalo atrado, kad jis yra toks

kaip kiti, tik tiek kad myli draugystę ir skriaudžia savo pasekėjus. Užtai visi pradėjo jį neapkęst, antgalo gavę progą atėmė visus turtus ir jo lovą pardavė.

Kuris dirba pusiau protu ir pusiau sveikata, turi valgyti vaisius, daržoves, apsimainant riešutus ir grūdus.

Sunkiai dirbanti žmonės turi valgyti grūdus, daržoves ir kodaugiau lapų daržovinių.

Padedant žiemos rūbus, reikia nusipirkt Sulphurinio akmenų, (rock sulphur) ir smotelį šę ir tį įdėti ir tokiu būdu nebus trandžių ir neatsiduos.

Esant drabužių kambariui drėgnam, reikia įdėti torielkute negesintų kalkių; kalkės sutrauks drėgnumą ir rūbai gardžiai kvepės. Pirmą kartą į sanvaitę kal-

Ar pabaiga svieto. Ar kas čia atėjo. Ką gi jie čia garb. Teip garsiai pra-

Žvirbliai galva. Per langus žiūr. Ir tarpe save. Jie teip kalbėjo. Neuzilgo per lang. Girdėjos perkūna. Ir pradėjo kristi. Nevenias gyvūna. Pirmą žalią d. Tikrai vyniojos. Toliau ir marg. Kaip iš arkos. Viens toks atsitik. Buvo ant antrosi. Kur turčiai kazai. Varguoliam prist. Tai tokias Vely. Mes taigi aplai. Teip kaip ir ki. Padaryt pataik. Lietuviai mes es. O ne paliočiai. Ir ne raudoni. Lašuoti kazokai. Nztai toki nars. Jog gėda paan. Ir į augštybę. Akim paziūrėti.

Jaunka.

Į vieną didelę įsėjo keturi val ir kalbasi apie r stovų į Dūmos Se. — Na, o ką i atstovą į Dūmą? — vienas. — Mes brolai baidyklą, ir, jeig vaziuos savo kašt būrga, tai turėsim. — O mes dar r rėm — atsakė kit kome vienas kani kazokai dešras iš rokavom, jog tas rai susipažista s kais ir jam bus rast jų kytrumą. — O ką jūs is paklause trečio. — Mes išrink ir nebylį, nes tik patinka. — O ar žinot, pas mus atsitiko ketvirtas. — Na, na, na! — Mes išrink kaip paklausėm, rudi, tai šuva em ne! ir teip likome. Motina ir — Vaikeli, ti tave stumdau ir aš tave labai myl kad neišaugtum į terį. — Mama, gail esiu maža ir ne atsimokėti už jų ir tokią meilę.

Aukos.

14 num. „Keleivis“ vo

Nuo varduvių J. nieliaus, Camb.

Viso yra

Brangūs broliai! Aš jum apsak. Kokią linksm. Brofiai ant Ve. Daugumas pradė. Anksti, nes petr. Jau apsidulkinę. Ką tik gyvi vaik. O kaip atėjo t. Jau šventos V. Nevieno mūsų. Jau drebėjo ki. Daugelis nėjo ni. Tik namie sėdėjo. Ir armoniko dūm. Traukyt nenusto. Muzika kad lie. Net bakuzės d. Ir katės patvoi. Stovėjo ir virp. Ar pabaiga svieto. Ar kas čia atėjo. Ką gi jie čia garb. Teip garsiai pra-

Žvirbliai galva. Per langus žiūr. Ir tarpe save. Jie teip kalbėjo. Neuzilgo per lang. Girdėjos perkūna. Ir pradėjo kristi. Nevenias gyvūna. Pirmą žalią d. Tikrai vyniojos. Toliau ir marg. Kaip iš arkos. Viens toks atsitik. Buvo ant antrosi. Kur turčiai kazai. Varguoliam prist. Tai tokias Vely. Mes taigi aplai. Teip kaip ir ki. Padaryt pataik. Lietuviai mes es. O ne paliočiai. Ir ne raudoni. Lašuoti kazokai. Nztai toki nars. Jog gėda paan. Ir į augštybę. Akim paziūrėti.

Jaunka.

Į vieną didelę įsėjo keturi val ir kalbasi apie r stovų į Dūmos Se. — Na, o ką i atstovą į Dūmą? — vienas. — Mes brolai baidyklą, ir, jeig vaziuos savo kašt būrga, tai turėsim. — O mes dar r rėm — atsakė kit kome vienas kani kazokai dešras iš rokavom, jog tas rai susipažista s kais ir jam bus rast jų kytrumą. — O ką jūs is paklause trečio. — Mes išrink ir nebylį, nes tik patinka. — O ar žinot, pas mus atsitiko ketvirtas. — Na, na, na! — Mes išrink kaip paklausėm, rudi, tai šuva em ne! ir teip likome. Motina ir — Vaikeli, ti tave stumdau ir aš tave labai myl kad neišaugtum į terį. — Mama, gail esiu maža ir ne atsimokėti už jų ir tokią meilę.

Aukos.

14 num. „Keleivis“ vo

Nuo varduvių J. nieliaus, Camb.

Viso yra

Ar pabaiga svieto. Ar kas čia atėjo. Ką gi jie čia garb. Teip garsiai pra-

Žvirbliai galva. Per langus žiūr. Ir tarpe save. Jie teip kalbėjo. Neuzilgo per lang. Girdėjos perkūna. Ir pradėjo kristi. Nevenias gyvūna. Pirmą žalią d. Tikrai vyniojos. Toliau ir marg. Kaip iš arkos. Viens toks atsitik. Buvo ant antrosi. Kur turčiai kazai. Varguoliam prist. Tai tokias Vely. Mes taigi aplai. Teip kaip ir ki. Padaryt pataik. Lietuviai mes es. O ne paliočiai. Ir ne raudoni. Lašuoti kazokai. Nztai toki nars. Jog gėda paan. Ir į augštybę. Akim paziūrėti.

Jaunka.

Į vieną didelę įsėjo keturi val ir kalbasi apie r stovų į Dūmos Se. — Na, o ką i atstovą į Dūmą? — vienas. — Mes brolai baidyklą, ir, jeig vaziuos savo kašt būrga, tai turėsim. — O mes dar r rėm — atsakė kit kome vienas kani kazokai dešras iš rokavom, jog tas rai susipažista s kais ir jam bus rast jų kytrumą. — O ką jūs is paklause trečio. — Mes išrink ir nebylį, nes tik patinka. — O ar žinot, pas mus atsitiko ketvirtas. — Na, na, na! — Mes išrink kaip paklausėm, rudi, tai šuva em ne! ir teip likome. Motina ir — Vaikeli, ti tave stumdau ir aš tave labai myl kad neišaugtum į terį. — Mama, gail esiu maža ir ne atsimokėti už jų ir tokią meilę.

Aukos.

14 num. „Keleivis“ vo

Nuo varduvių J. nieliaus, Camb.

Viso yra

Ar pabaiga svieto. Ar kas čia atėjo. Ką gi jie čia garb. Teip garsiai pra-

Žvirbliai galva. Per langus žiūr. Ir tarpe save. Jie teip kalbėjo. Neuzilgo per lang. Girdėjos perkūna. Ir pradėjo kristi. Nevenias gyvūna. Pirmą žalią d. Tikrai vyniojos. Toliau ir marg. Kaip iš arkos. Viens toks atsitik. Buvo ant antrosi. Kur turčiai kazai. Varguoliam prist. Tai tokias Vely. Mes taigi aplai. Teip kaip ir ki. Padaryt pataik. Lietuviai mes es. O ne paliočiai. Ir ne raudoni. Lašuoti kazokai. Nztai toki nars. Jog gėda paan. Ir į augštybę. Akim paziūrėti.

Jaunka.

Į vieną didelę įsėjo keturi val ir kalbasi apie r stovų į Dūmos Se. — Na, o ką i atstovą į Dūmą? — vienas. — Mes brolai baidyklą, ir, jeig vaziuos savo kašt būrga, tai turėsim. — O mes dar r rėm — atsakė kit kome vienas kani kazokai dešras iš rokavom, jog tas rai susipažista s kais ir jam bus rast jų kytrumą. — O ką jūs is paklause trečio. — Mes išrink ir nebylį, nes tik patinka. — O ar žinot, pas mus atsitiko ketvirtas. — Na, na, na! — Mes išrink kaip paklausėm, rudi, tai šuva em ne! ir teip likome. Motina ir — Vaikeli, ti tave stumdau ir aš tave labai myl kad neišaugtum į terį. — Mama, gail esiu maža ir ne atsimokėti už jų ir tokią meilę.

Aukos.

14 num. „Keleivis“ vo

Nuo varduvių J. nieliaus, Camb.

Viso yra

Brangūs broliai! Aš jum apsak. Kokią linksm. Brofiai ant Ve. Daugumas pradė. Anksti, nes petr. Jau apsidulkinę. Ką tik gyvi vaik. O kaip atėjo t. Jau šventos V. Nevieno mūsų. Jau drebėjo ki. Daugelis nėjo ni. Tik namie sėdėjo. Ir armoniko dūm. Traukyt nenusto. Muzika kad lie. Net bakuzės d. Ir katės patvoi. Stovėjo ir virp. Ar pabaiga svieto. Ar kas čia atėjo. Ką gi jie

s dirba pusiau protu
au sveikata, turi val
tiusius, darzoves, apsi
t rtesutus ir grūdus.

ial dirbanti žmonės
gyti grūdus, darzoves
ugiau lapų daržovi-

lant žiemos rūbus,
usipirkt Sulphurinio
(rock sulphur) ir
šę ir tę įdėti ir tokiu
bus trandžių ir neat-

drabžių kambarė
nam, reikia įdėti to-
negesintų kalkių;
utrauks drėgnumą ir
rdžiai kvepės. Per-
kartą į sanvaitę kal-

ANADA.

(Tas.)
sanvaitę kalbėjom
adą taip trumpai,
ma, dabar kalbėsi-
kad daugiau susi-
Kanada vėta pa-
nam žmogui dėlto,
yra daug tuštos
monės mėgina ap-
a šalį, kas aiškiai
og tukstančiai žmo-
elia kas metai į Ka-
merikos, palikdami
s miestus ir pašvin-
abrikus, apsistoja
aria ir sėja, ir nors
kam prisiėina sun-
oti, bet užtai pasi-
reikata savo ir gra-
mu kūdikių. Kar-
amas šitą raštą į
pasivaišiuo laiską
omų ministrui,
nas jo, ar nesu-
iausių žinių apie
Aš tikiu, jog įsiai
tada galėsiu „Ke-
itytojamis pranešti,
jog žmonės turės
vėliau pasitrauk-
idusių miestų sto-
krašto Atlantiko,
monės koznas me-
is visų šalių ir
kenčia didžiausią
gelis yra ir tokių
usirinkę nemazai
eka be darbo ir į
besigirdamas jog
bijo, pastoja ly-
orium, kuris ka-
es iš po priespa-
gų monarkų. To-
n, kurie turin-
ų patiem supras-
ę, kur jie būtų
o kapitalistiskų

skas pada-
K a n a d o s .
ai ir aiškiai per-
dos žemės stovį,
kraštą padalyti
is 21. Augštas
iamus Kordelie-
se su gražiu jų
daugybę kovo-
e mineralų; 2.
ukšzėmis rytū-
is apvalių kal-
be azerų, upių,
ų savyje mine-
idurinė lyguma
q. 4 į pietus
o stovi didelės
stinio Ontarijos
ebec provincijų
azerais, tiepgi
Lauryno upių,
Atlantiko jū-
tiską pajūrys
ssalis talpinan-
ritime provinci-
arpe kurių ir
kalnų vingiuo-
uryno, o į pie-
vadinama Ma-
ja.
s bus).

KELEIVIS.

Brangūs broliai, klausykite
Aš jums apsakysiu.
Kokią linksmybę turėjo
Broliai ant Velykų.

Daugumas pradėjo
Anksti, nes pėnųčioje
Jau apsidulkinge,
Ką-tik gyvi vaikščiojo.

O kaip atėjo tikros
Jau šventos Velykos,
Nevieno mūsų brolio
Jau drebėjo kinkos

Daugelis nėjo niekur,
Tik namie sėdėjo
Ir armoniko dummies
Traukyt nenustojo.

Muzika kad liejos
Net bakūzės drebėjo
Ir katės patvoriuose
Stovėjo ir virpėjo.

Ar pabaiga svieto
Ar kas čia atėjo,
Kągi jie čia garbinti
Ir pradėjo kristi

Teip garsiai pradėjo
Žvirbliai galvas pakreipę
Per langus žiūrėjo
Ir tarpe save

Jie taip kalbėjo.
Neužilgo per langus
Girdėjos perkūnas,
Ir pradėjo kristi

Nevienas gyvūnas.
Pirma žalčiai dryži
Tiktai vnyiojos,
Toliau ir margutės

Kaip iš arkosėjo.
Viens toks atsitikimas
Buvo ant antrosios gatvės,
Kur turčiai kazarmų

Varguoliam pristatė.
Tai tokias Velykas
Mės taigi aplaikėm,
Teip kaip ir kitus metus

Padaryt pataikėm.
Lietuviai mės ėsam,
O ne palokiai,
Ir ne raudoni

Lašuoti kazokai.
Nžtai toki narsys,
Jog gėda pantrinti
Ir į augštybę

Akim pažūrėti.

Juokai.

Į vieną didelę parapiją su-
stėjo keturių valčių žmonės
ir kalbasi apie rinkimus at-
stovų į Dūmos Seimą taip:

— Na, o ką išrinkote už
atstovą į Dūmą? — paklausė
vienas.

— Mės brolau išrinkom
baidyklą, ir, jeigu ji pati nu-
vaziuos savo kaštais į Peter-
burgą, tai turėsim atstovą.

— O mės dar geriau pada-
rėm — atsakė kitas — išrin-
kome vieną kaminą, iš kurio
kazokai dešras išvogė. Ap-
rokovom, jog tas kaminas ge-
rai susipajista su cinovnin-
kais ir jam bus lengva sup-
rast jų kyturumą.

— O ką jūs išrinkote? —
paklausė trečio.
— Mės išrinkomę kurčią
ir nebylį, nes tik toki carui
patinka.

— O ar žinot, vyrai, kaip
pas mus atsitiko — prabilo
ketvirtas.

— Na, na, na!
— Mės išrinkome šunį ir
kaip paklausėm, ar vaziuosi
rudi, tai šuva ėmė lot ne, ne,
ne! ir taip likome be atstovo.

Motina ir dukterė.
— Vaikeli, tik dėlto aš
tave stumdau ir mušu, kad
aš tave labai myliu ir bijau,
kad neišaugtum į blogą duk-
terį.

— Mama, gailiuosi, kad
esiu maža ir negaliu jumi
atsimokėti už jūsų gerą širdį
ir tokią meilę.

Aukos.

14 num. „Keleivio“ aukų bu-
vo \$79.08
Nuo varduvių J. J. Da-
nieliaus, Camb. 9.10

Viso yra \$88.18

Šiadien kalbėsime apie

PRAEITA GYVENIMA

(Tas.)

Aš nors nemokėtas buvau, bet, rodos,
kokia nematoma galybė davė man tiek
draugų, kad galėjau žiūrėti tam žmogui į
akis ir išmėtinėti, sakydamas: „Kam tam-
sta pasakoji tokias netikusias pasakas, tik
tu žinai, jog tu niekam negali darodyti,
tad kam tau meluoti be naudos.“ Antgalo
po ilgam mano kalbėjimui, įsiai prisipazi-
no, jog tas išties neteisybė. Jis kartą
ėjo pro tą bažnyčią ir pradėjus mįsliti apie
kokius baisesius daigtus, išmislio tą pasa-
ką, ir kad keli jam patikėjo, tai jis kurtik
turėjo laiko taip pameluodavo. Kartą iš-
gavęs iš to žmogaus, jog jis meluoja, nie-
kada netikėjau, kad kasin kokius negir-
dėtus daigtus kas papasakotų; vietoje kla-
syti niekysčių, rūpinausi susipažint su tik-
ru mokslu kiek galėdamas, vienok mano
gyvenime tokia dalis puolė, jog reikia dirbi-
ti netik dienom, bet ir vakarais. Jau de-
šimts metų Amerike ir toki darbai pasitai-
ko ir taip laikas bėga. Savo gyvenime
tiek gavau praktiskai suprast, jog moks-
las ir tik mokslas gali žmoniją išgelbėti iš
kūniškų ir dvasiškų ligų. Ir ant to aš už-
baigiau savo kalbą Godotinas Pirmsėdi ir
Draugai.

Pirmsėdis B.: Girdėjote, draugai, apie
gyvenimą p. P. Dabar mačonės pakalbėti
sekančios draugas.

Draugas R. pradėjo, sakydamas:
Mės du broliai argom pas tėvą. Tė-
vas gana varge gyveno, ir kad nebūtų bu-
vęs dailde (staliorium), būtų gana sunku
gyventi, bet turėdamas kelias tulsis, patai-
kė padaryti Lietuvos krudiškus padarus ir
tokiu būdu galėjo šep taip maitintis. Ne-
toli mūs yra dvaras ir tame dvaru buvo
penkios panaitės. Panaitės tos apgarsino,
jog tėvai iš aplinkės gali atleisti vaikus, ir
jos apsiėmė pamokšti ir dar popierą uždy-
ką duoti. Tos panaitės pamokindavo mus
po valandą laiko kasdien. (Lenkiškai, ži-
noma, mokino). Atsimenu, kaip jos mo-
kindavo, rodydavo knygas su paveikslais
su senovės karaliais Jagelionais, o daugiau-
sia kalbėdavo apie Vitold, Vitold, ką da-
bar jau žinau, jog tai apie Vytautą, Didį
Lietuvos Kunigaikštį kalbėdavo. Pirmą
nekaip į pusbėrį atėjau, išmokau nebla-
gai lenkiškos kalbos ir skaitymo. Mažas
būdamas, tankiai su tėvu eidavau į bažny-
čią ir melsdavau kiek tik galėjau, bet nie-
kad negalėdavau susigraudyti, nors ir ga-
na tą rūpinausi padaryti, — ašaros nebė-
ga ir gana. Tėvas parsivedęs iš bažny-
čios koliodavo, sakydamas: „Koks tu, vai-
ke, esi, — visi žmonės susigraudina, o tu
ne!“ Suaugęs iki septyniolikai metų,
nuėjau tarnauti pas savo dėdę. Dėdė, pa-
laukęs kiek, išvaziavo į Ameriką, o vėliau
ir mane atsiėmė. Čionai atėjus iš karto
nieko nemačiau, tik darbą ir pasilį, per
nekurį laiką paskui biskį apsipratęs, gavau
knygėlę „Šviesa Dievo“ ir kitas dvasiškas
knygeles, kurias skaitydavau ir atsilau-
pęs melsdavausi taip, kad niekas nematy-
tų, bet visgi negalėdavau susigraudinti
ir iš to net dyvijausi. Po nekuriam laikui
gavau vieną iš lietuviškų laikraščių skai-
tyti pirmą nuo draugo, vėliau jam išvazi-
avus, užsirašiau pats. Nusiuntęs laiską su
pinigais ir redakcijai. Sulaukiau atsakymą
ir nusistebėjau, pamatęs, jog mano pravar-
dė perkreipta. Aš rašydamas nubaigiau
pravarde su ič, o gavau su tis, paskui žiū-
raun dar ir viduryje paaiškinimas, būk aš
negerai rašau savo pravarde; būk aš esiu
lietuvis, o rašau lenkiškai. Tas permainy-
mas mano pravarde ilgai mane užėmė
mįsliti, bet toliau beskaitydamas laikra-
šius, supratau, kas tai yra. Toliau pamė-
gau daugiau skaityti, skaičiau daug kuni-
go Burbos raštų ir kitų. Sunkiai ir labai
sunkiai reikėjo dirbti mainose ir taip gy-
venau, pakol apsigyvenau gerai. Tę mane
bebūnant tankiai eidavau į bažnyčią ir bu-
vau linksmas, kad mės lietuvinai galėjom
čion tokias apeigas laikyti, kaip Lietuvo-
je. Žmonės, nusizūrę, išrinko mane
prie rinkimo pinigų bažnyčioje Kun. P.
buvo tasyk prabašium mūs parapijos.
Ir taip pasitaikė, jog kiti mano sandraugai
prie susizūrėjimo parapijos pinigų, pradėjo
nerimauti, jog negali išduoti jokios rokun-
dos parapijonų, o jautė, kad trūksta kur-
nors pinigų. Tada komitetas nuėjo pas
kunigą paprašyti knygų, kunigas atsakė,
jog neduos ir tą pasakė po kelis kartus.
Antgalo komitetas pranešė parapijonam;

tie išrinko komitetą, kuris nuėjo pas kuni-
gą knygų ir tiem nedavė. Toliau parapi-
ja nusiuntė komitetą pas vyskupą. Vys-
kupas atsakė taip, jog parapijoje viskas
gerai, tik jūs išvykite tą žmogų su barzda
iš miesto, tai viskas bus gerai. Parapijo-
nai toliau kraipė galvas, ką daryti, bet
600.00 dol. nebuvo ir gana. Antgalo nu-
tarė apskusti į tiesdarystę. Ta prova tę-
sėsi per kelius metus, negalima buvo su-
laukti, tik to sulaukė, kada įsiai
gerai prispyrė savo advokatą, tada atsitiko
teip: vieną naktį kunigas pardavė visus
fornečius ir išnyko. Po nakčiai neradom
kunigo, o fornečius radom pas vieną žydą
parduotą už 50 dol., kurie mums prekiau-
vo \$300.00. Tada mano protas pradėjo virti
ir tas įstabe įtekmę ant manęs padarė.

Pradėjau daugiau skaityti moksliskų
knygų ir pradėjau mįsliti.
Pirmsėdis B.:

— Tai kodėl, tamistą, privertė tas
daugiau svietiškas knygas skaityti!

— Dėlto, kad aš mačiau, jog aš nieko
nesupratau, tad norėjau daugiau proto
gauti, kad manę neapgaugtų žmonės, nes
aš pamačiau apgavystę tų, kur niekada
nesitikėjau. Tiek pasakau apie mano gy-
venimo svarbesnius punktus ir tie aiškiau-
siai stovi mano atmintyje. Aš tikiu, jog
mokslo koznas reikia, be mokslo žmogus
yra didis griešninkas.

Pirmsėdis B.: — Ačiū! Sekantys
draugas bus taip geras pakalbėti apie savo
vargus ir gyvenimą.

Draugas S. — Aš, mieli draugai, esiu
gimęs lyjant, gyvenimas mano buvo viena
apsiniaukus diena: mažas būdamas vargin-
gai augau prie tėvų, iš pat jaunystės dir-
bau ir dirbau sunkiai, mano klausymas
buvo darbas, taip kaip gyvulėlio paki-
kyto vezimas. Nieko mažas negalėjau nu-
siziūrėti prie mokslo, nes tokių žodžių
nė užsiėmimų niekas nekaltėjo nė veikė. Vie-
ną daigtą išsimokinau nuo tėvų t. y. mels-
tis, meldžiausi ir šaukiausi Dievo pagal-
bos, nes kito prieteliaus nemačiau, nes ir
patį tėvą man išrodė, esą mano kankinto-
jais, nes spaudė prie darbo. Paaugęs ė-
miau protaut ir mislinau apie pagerinimą
gyvenimo. Ėmiausi mokinintis kriaucianti,
tą amata aš kaip tik pamokau, tuoju ga-
vau eiti į kariumenę. Išsiuntė mane į
Kaukazijos kraštus, toli nuo tėvynės ir tų
pamačiau ir datyriau žiedus savo vargų.
Kas buvo tam pulke, tai koznas gavo muš-
ti, — gavau ir aš. Daugiausia mušė mane,
pakol išmokau persakyti ciosoriaus famili-
jos vardus, negana ką mušė, bet ir porėjų
mėšos atėmė, kuri nors buvo visada paš-
vinkus, vienok buvo labai girdi, nes ge-
riau nebuvo. Išmokau tą „slovesną“ kaip
jie vadina, tada jau mane nemušė, bet dar
kitų porėjas man atiduodavo. Vieną kar-
tą gavau net 5 porėjas ir kaip katė nusi-
nešiau į užkaborį, paskui mane nusekė ma-
no draugai, kurių porėjos man buvo ati-
duotos. Jų akys ašaros matėsi, o aš jiems
išdalinau porėjas ir valgėm kartu. Į tą
tarpą velniais atnešė oficeriai, kuris mus
mokina ir atidengė visą mūs slaptįbę. Pa-
ėmė mane ir taip sumušė, kad tik zvaigž-
dės ir kibirkštys akyse matėsi. Kada li-
kau vienas ir atgavau savo protą, ėmiau
mįsliti. Oh, Viešpatie! Argi už meilę ar-
timo taip tu leidi kentėti. Protas mano
ėmė virti ir viduryje kilo kokias nežinoma
galybė. Dvasia mano niekur nerado pa-
silisio ir su nieku negalėjo lygintis, nes
simpatija tokių prastuolių kareivių kaip
aš pats, visai buvo man nemaloni, dėlto
kad nemačiau iš to jokios pagalbos. Pri-
pratau prie smūgių, juos pergyvenau ir
pasidariau tokiu, jog paskui lygiai kitus
mušiau, kaip mane kad mušė. Įsėmė man
visą artimo meilę ir gailystį ir pastumė vi-
sai į gyvulio vėžias. Toliau gavau darbą
už nadziratelių ligonbūtyje, ir jau buvau be-
veik pabaigęs tarnystą, kaip vieną kartą
parėjo prisikymas, kad bus jėnerolas per-
ziūrėti ligonbūtyje. Kaip tik apdirbau vis-
ką per porą dienų, tik nespėjau oficerių
kambario peržiūrėti; tų nė nesiekubinau,
nes žinojau, jog tų visada čysta. Atėjus
laikui sustojau su visais kareiviais, kurie
buvo po manim pasitiktį jėnerolą. Perė-
jo įsiai visus kambarius ir pagyrė, bet ant-
galo įėjo į kambarį oficerių ir rado tų
praporščiką užvirtusį ant lovos, apsilvilku-
sį su mandiera. Tas praporščikas turėjo
būti mano priežiūroje ir turėjo gulėti tam
tikruose ligonių rūbuse. Jau tik kelios
dienos buvo man tarnauti, bet dabar jėne-
rolas griebė mane už krūtų ir prižadėjo
paduoti į discipliną batalijoną. Lau-
kiau je paskutinio teismo kasdien, bet ant-
galo nebuvo baudos, tapau paleistas va-
ziuoti į tėvynę. Parvaziavus pasirodė man
dar biauresnis gyvenimas: žmonės tamsūs,
gyvenimas mano nupuolė, kariumenėje
jau galėjau turėti savo pasiuntinį ir turė-

jau žmonas, kurie manęs klausė. Namie gyvenimas visai
pasirodė prastas, čia netik manęs neklausė, bet aš dar turė-
jau kitų klausyt kad gyvenimą padaryti. Taikiausi prie mo-
kytensinių žmonių, kad išgirsti šį tą apie mokslą, tikėdamas,
jog jie gal žino, kur yra žmogaus laimė. Bet tokių apie
mūs mažai buvo, tada sumislinau keliauti į Ameriką ir štai
dabar kriauciau ir dar protauju, kur yra žmogaus laimė!

Pirmsėdis B.: — Toliau meldžiame kalbėti sekančio
draugo.

Draugas D: Godotinas Pirmsėdi ir Draugai! Aš pra-
dėsiu apskusti savo gyvenimą nuo dešimts metų, kada jau
pradėjau apie šį tą mįsliti: būdamas dešimts metų, pradė-
jau tēmyti ant svieto, ir, žinoma, man buvo gražu garbin-
gus žmones matyti. Apie mūs kraštą buvo tiem garbė, ku-
rie lenkiškai kalbėjo ir nešiojo nors juoda kalnierių ant
sermėgos. Kur tik sueisi žmogų, kuris lenkiškai kalba,
koznas buvo tiesus ir apskrus žmogus, taip man išrodė, o
koznas, kuris tik lietuviškai kalbėjo, buvo žmogus suvar-
gęs, sunykęs ir kožno bijojo. Dėlto aš gavęs progą moki-
tis, mėginau konogreičiausia išmokyti lenkiškos kalbos, kad
tik galėčiau pastoti tokiu ponu, kaip kiti, kurie lenkiškai
kalba. Kitas mano mokslas mokslainėje man nepatiko ir
tankiai gavau bausti už lekeijas. Vienok pamatęs, jog
bausmė blogiau kaip mokytis, toliau pradėjau geriau išduo-
ti lekeijas. Pasimokinęs kiek pavietavoje mokslainėje, su-
mislinau traukti į Ameriką Čionai atvaziavęs turėjau pa-
gyventi su svetimitaučiais, nuo jų gavau prisiziūrėti kito-
kiam gyvenimui, nekaip mūsų šalyje. Vėliau suvėjau vie-
nų lietuvių, kuris užrašė man laikraštį; iš pradžių skaityda-
vau vien tik trumpas žinias, bet kartais nėsant kuom užsi-
imti, pradėjau skaityti ir ilgesnius raštus, kuriuos beska-
tant mano protas dikiškai ėmė tobulintis ir pradėjau mįsliti
apie knygas. Vėliau pasirūpinau knygų ir beskaitydamas
nusistebėjau, jog žmogaus nuomonė taip gali persidirbti ir
prigimimą visai sukritikuoti. Labai man pasidarė įstabu
tas, jog mano protas ant tiek išsilavino, jog dabar aš myliu
kozną gerą žmogų, nežiūrint kokios įsiai būtų tautos arba
tikėjimo, o pirma man visi išrodė kaip po prieštai. Tai iš sa-
vo gyvenimo aš išmokau suprasti, jog netik žmogus su juo-
du kalnierių gali būti padorus ir mokištas, bet gali būti ir
visoki, kurie tik nori lavinti savo protą. Ir tiek išmokau,
jog mokslas artina ir supazindina visus žmones ir kyla di-
desnė meilė ir artimystė vieno su kitu visų pasaulės žmonių.
Tiek aš turiu pasakyti, godotinas pirmsėdi.

Pirmsėdis B.: — Meldžiam toliau kalbėti sekančio
draugo.

Draugas P. užėmė toliau kalbėti apie jo patyrimus:
Nuo 7 metų mano tėvai mėgino išspausiti iš manęs ka-
peiką, stumdami prie sunkių darbų. Sunkiai dirbdamas
nuo nieko ant svieto negalėjau nusiziūrėti į platesnį gyve-
nimą, kaip tik nuo savo tėvo, nes daugiausia prie jo šono
dirbau. Kiek tėvas mokojo, tiek ir mane išmokino. Moks-
las susidėjo iš to, kad išmokino mane ant knygų skaityti,
eiti į bažnyčią melsiti, o daugiau, žinoma, nemokino, tik va-
rė prie sunkaus darbo.

Tėvas stebėjosi, kad mano širdis ant nieko nesiskubi-
no suminkštėti ir ašaros iš akių spausiti.

Sulaukęs didesnių metų, gavau progą ateiti į Ameriką.
Čionai apsisitojau gyventi su broliu ir rinkti, kaip tik gali-
ma, pinigų. Tėmydavau į brolių ir, būdamas jaunesniu
teip darydavau kaip įsiai. Jis niekad neskaitė jokių raštų
tik dėlto, kad pinigą sučėdyti, o man labai patiko skaityti,
ir jokiū būdu nebučia galėjęs pinigų, kad turėti savo lo-
nų laikraštį, bet jis man uždrandė, ir tik kada įsiai apsi-
vėdė, aš užsirašiau laikraštį ir pradėjau matyti, kas darosi pa-
saulyje. Noras pas mane sukilo, kad tik sueiti dorus žmo-
nes, kad tik daugiau pasikalbėti apie žmonių reikalus. Man
rodosi, kodėl žmonės tyli, kodėl jie laukia, pakol tokios ne-
laimės kaip bedarbė, arba alkis ir ligos užpnola. Toks
trumpas apsakymas iš mano gyvenimo, iš kurio pasimoki-
mau tiek, jog niekad vargai žmonijos negali pasitaisyti, pa-
kol tamsybė valdys pasaulį ir toks didelis troškimas pinigų,
jog žmogus gatavas ir savo dvasios, savo proto peną
kentėti, atmeti bile tik sutaiptoti kelis centus ir iš to lauk-
ti labio.

Pirmsėdis B.: — Toliau meldžiam sekantį draugą kal-
bėti.

Draugas A.: — Godotinas Pirmsėdi ir Draugai! Gerai
tam atminti gyvenimas, kurio norai ant svieto išsipildė ir
kuris iš vargų sulaukė linksmybės, bet tas kuris visą gyve-
nimą tik vargsta ir galo nemato, yra nelengva perkrauti-
ti. Aš esiu vienas iš tų, kuris nedasiekia savo gerovės ir
(Toliaus bus).

Angliškai
baker, shady
lady, tidy,
holy, limy
slimy, bony
pony, poker
tiller, caper
paper, taper
viper, litre
over, trover
clover, donor
vapor, favor
savor, halo
solo, hero
negro, tyro
out-go,
tulip, cedar,
Baker bake bread and cake.
Duonkopiai kepa duoną ir pyragaisius.
I like to play in the shady grove.
Aš myliu bovtytis pavėsio uksmėje.

Ištar
beker, sėdi
leidi, taidi
holi laimi
slaimi, boni
pony, poker
tiller, kaper
peiper, teiper
vaiper, litre
over, trover
klover, donor
vėpor, fėvor
savor, halo
solo, lyro
nygro, tairo
out-go, sago
tulip, cydar
Dede Siamas mokina lietuvi Angliszkos kalbos.

Reiškia
duonkepys, pavėsis
ponia, vilnėta
šventas opinis
dumplėtas, kaulėtas
arklukas, kačerga
žemdirbys, šokinėtojas
popiera, zvakutė
gyvatė, litras
versk, metėjas
dobilas, dovanotojas
garas, geradėjistė
koopsnys, drignė
solo-balsas, smarkūnas
nygro, tairo
nėgras, naujamokslis
išėjimas, sago medis
tulpė, cedras-medis

Pajieskojimai.

Pajieskau merginos dėl ap-
sivedimo, lietuvaitės laisvo
proto, tobulios, suprantančios
protiską meilę ir mylinčios
mokslą. Aš turiu metų 23,
vidutinio ūgio. Merginos,
kurios atsisauktų, meldžiu
rašyti ant mano tikro adre-
so.

Romalda Kentra
249 Canal St.
Lawrence, Mass.

Pajieskau savo gero drau-
go, Vladislavo Raudonio. Pa-
eina iš Kauno rėdybos, Vilk
mergės pavieto, Kavarko pa-
rapijos, sodžiaus maldanių.
Antri metai kaip Amerikoje.
Taigi meldžiu kas jį žino ar-
ba jis pats atsisaukti ant šio
adreso:

Kazimieras Šidlauckas,
52 B St.
So. Boston, Mass.

Didelis Ballus.

Draugystė šv. Kazimiero
kareivių parengė puikų ba-
lių ant subatos, 21 balandžio,
prasidės 7 valandą vakare ir
tęsis iki 12 nakties. Ant sa-
lės Fanners 24 Main St., Ha-
verhill, Mass. Francūziški
muzikantai puikiai rėš šo-
kius. Dėlto užprašom visus
iš Haverhill ir aplinkines ko-
noširdingiausia. Tikietas
vyram 25 c., mot. 10 c.
Dr. sekr. A. Stravincas.

Apgarsinimas.

Dėkavoju už svei-
kātą.

Kad nuo ilgo laiko sirgau
lytiška slapta liga, kuri vis
gilyn ir labyn organizmą a-
piponavojo; — nieks man
ant svieto nebuvo miela, tik-
tai rengiausi vaziuoti namo,
daugumą daktarų išmėginau
ir specialistų, taip-pat jie
mane ir labai išmėgino, save
apastalais sveikatos vadinda-
miesi, bef be perstojuo nu-
kau, tankus šlapinimasi ir
su kraujais, diegliai šonuose,
krūtineje, kirkšnyse, kojese
ir pečiuose; reumatiški dieg-
liai baisias torturas darė. Ne-
zinojau kur dingt, sarmati-
jaus ir slapsčiausi nuo žmo-
nių, kur sau galą pasidaryt,
—bet ant drąsą paksi-
riau; vietoje mirties, pagrie-
bės atvoga, nors kaip ir ant
juoko parašiau laiską, apra-
šant ligą, kiek tada supra-
tino turėjau dėl Dr. Collins
Medikal Instituto, kurio a-
garsinimą laikraščiai turi; ta-
kad atsiuntė man iš savo la-
baratorijos sutaisytus vaist-
us, o kad ėmiau vartot, tik-
rą revoliuciją savije pajau-
čiau, vienok kad vienas ir ki-
tus be perstojo prisigustus
vaistus vartojuau, tai iš savo
sunkios ligos ir nelaimingo
padėjimo, pasilikau kaip iš-
vystytas ir suvisai jau svei-
kas, o už sugrąžintą sveikatą
ir gyvastį tūkstančius kartų
dėkavoju, kad kentėti pana-
šioms ligoms, dėl išgyjimo
kreiptųsi, tiesiog į Dr. Col-
lins Med. Institutą, nelau-
kiant didelių kankynių, kad
iš mažos kibirkšties didelė
ugnis užsidegtų.

Dabar jau aš apsisėnijau,
kad daugiau į tokį dumbly-
nį ir prapultį neįlyscia.

Su godono
Marcelius Pakis,
box 811
So. Sharon, Pa.

